

Sygn. akt **V Ca 2404/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Podedworny
Sędziowie:	SO Joanna Wiśniewska-Sadowska SR del. Radosław Kopeć (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Małgorzata Żurad-Roś

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) S.A w M.

Oddział w Polsce

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt XVI C 1788/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. K. na rzecz (...)

(...) S.A w M. Oddział w Polsce kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. V Ca 2404/16

UZASADNIENIE

Powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w M. kwoty 22.164,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu powołał się na umowę cesji wierzytelności zawartą z poszkodowanym w zdarzeniu komunikacyjnym R. J. (1), na podstawie której nabył prawo do dochodzenia od pozwanego odszkodowania za szkodę w zw. z uszkodzeniem samochodu marki (...), będącego własnością R. J. (1). Sprawca szkody miał zawartą umowę ubezpieczenia OC z pozwanym. Poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego na okres od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 20 września 2013 r., tj. na czas trwania postępowania

szkodowego. W związku z najmem pojazdu zastępczego, przechowaniem uszkodzonego samochodu na parkingu, holowaniem uszkodzonego samochodu i przygotowaniem go do oględzin powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 2 października 2013 r. o łącznej wartości 22.718,10 zł. Pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu poniesienia ww. kosztów w łącznej kwocie 553,50 zł. Powód podniósł, że uszkodzony pojazd służył poszkodowanemu do codziennych dojazdów do pracy. Ponadto poszkodowany nie dysponował innym pojazdem, który mógłby zastąpić uszkodzony samochód. Pozwany nie dokonał wypłaty pozostałej części odszkodowania, pomimo wezwania. Powód wyjaśnił, że odsetki wyliczył od dnia następującego po dniu wyznaczonym jako termin płatności w wezwaniu do zapłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 18 sierpnia 2014 r. przez Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu **pozwany (...) SA w M.** wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując jego zasadność i wysokość. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że szkoda została rozliczona jako całkowita. W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie uwzględnia wartość rynkową usług i pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Pozwany wskazał, iż poszkodowany informował go, że nie korzystał z pojazdu zastępczego i posiadał inne pojazdy, z których mógł korzystać. Pozwany podniósł dlatego, że w majątku poszkodowanego nie powstała szkoda z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował ponadto okres i stawkę najmu oraz wysokość dochodzonych kosztów holowania, parkowania i przygotowania pojazdu do oględzin, gdyż i one zostały zawyżone.

W piśmie z dnia 21 września 2015 r. **powód** wyjaśnił, że z uszkodzonego pojazdu R. J. (1) korzystał jego syn Ł. J. i był on również osobą korzystającą z pojazdu zastępczego.

Wyrokiem z dnia 6 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 334 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Sąd zasądził również koszty procesu od powoda na rzecz pozwanego.

Wyrok Sądu Rejonowego zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 16 lipca 2013 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd (...), którego właścicielem był R. J. (1). Sprawca wypadku posiadał ważną umowę ubezpieczenia OC z pozwanym.

W dniu zdarzenia R. J. (1) zlecił powodowi holowanie uszkodzonego pojazdu do jego warsztatu w celu jego naprawy przez powoda i zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki (...), począwszy od dnia zawarcia umowy na czas wykonywania przez powoda zleconych mu przez poszkodowanego czynności w pojeździe oddanym mu do naprawy. Strony umowy określiły dzienną stawkę czynszu najmu na 300 zł netto oraz dzienny limit przejechanych km – 150. R. J. (1) zobowiązał się kierować pojazdem zastępczym osobiście.

Tego samego dnia poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu.

W dniu 6 sierpnia 2013 r. pozwany poinformował poszkodowanego R. J. (2) o uznaniu zgłoszonej szkody za całkowitą, przesyłając wyliczenie wysokości szkody. W dniu 13 września 2013 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 23.650 zł. W wyniku odwołania się przez poszkodowanego od decyzji pozwanego zakładu ubezpieczeń, w dniu 4 listopada 2013 r. pozwany wypłacił mu ponadto kwotę 4.800 zł.

W dniu 4 września 2013 r. R. J. (1) zbył uszkodzony pojazd za cenę 18.000 zł.

W dniu 20 września 2013 r. R. J. (1) złożył wobec pozwanego oświadczenie, że pojazd, który uległ uszkodzeniu wykorzystuje głównie do celów prywatnych związanych z realizacją obowiązków życia codziennego, czyli dojazdów do pracy. Brak możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego w znacznym stopniu utrudniłby mu codzienną egzystencję oraz że nie posiada innego pojazdu mogącego zastąpić uszkodzony samochód.

Tego samego dnia zwrócił powodowi samochód zastępczy.

W dniu 30 września 2013 r. R. J. (1) dokonał na rzecz powoda cesji przysługujących mu od pozwanego wierzytelności obejmujących prawo do odszkodowania w związku z ww. szkodą komunikacyjną.

W dniu 2 października 2013 r. powód wystawił fakturę nr (...), na podstawie której zażądał zapłaty łącznie kwoty 22.718,10 zł, w tym 19.987,50 zł brutto tytułem czynszu najmu pojazdu zastępczego (...) od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 20 września 2013 r. (65 dni x 250 zł netto), 1.808,10 zł brutto tytułem kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 4 września 2013 r. (49 dni x 30 zł netto), 430,50 zł tytułem kosztów holowania uszkodzonego pojazdu z miejsca zdarzenia do warsztatu (350 zł netto), 492 zł tytułem kosztów przygotowania uszkodzonego samochodu do oględzin (400 zł netto).

W dniu 15 października 2013 r. na podstawie faktury nr (...) pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi kwotę 553,50 zł, w tym 246 zł brutto tytułem zwrotu kosztów holowania (uznając, że średnia rynkowa miesięczna cena usługi wynosi 200 zł), 246 zł tytułem refundacji kosztów za parkowanie pojazdu (uznając, że ryczałt miejski wynosi 200 zł), 61,50 zł tytułem refundacji kosztów przygotowania pojazdu do oględzin (uznając, że pojazd był poddany powierzchniowemu rozbrojeniu, asysta podczas oględzin to koszt 50 zł netto, wyliczona jako 0,5 rbh x 100 zł). Odmówił zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ponieważ pozwany uzyskał informację, że właściciel uszkodzonego pojazdu nie korzystał z pojazdu zastępczego.

W okresie likwidacji szkody R. J. (1) użytkował inny należący do niego samochód. Nie korzystał z pojazdu zastępczego. Z pojazdu, który był przedmiotem najmu na podstawie umowy z dnia 16 lipca 2013 r. korzystał jego syn, Ł. J.. W dniu zdarzenia będącego źródłem szkody Ł. J. był osobą pełnoletnią, pracującą. Przed zdarzeniem użytkował nieodpłatnie samochód, dojeżdżając nim m. in. do pracy.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty 22.164,60 zł do dnia 31 stycznia 2014 r.

Przedsiębiorcy wynajmujący samochody zastępcze różnicują stawkę dzienną czynszu najczęściej ze względu na czas najmu. Im dłuższy najem, tym niższa jest stawka dzienna czynszu. Najczęściej stosowane są przedziały czasowe: 1-3, 4-7, 8-15, 15-30 dni, miesiąc, powyżej miesiąca. Stawka czynszu jest zazwyczaj obniżana przy ustaleniu limitu przejechanych kilometrów. W okresie lipiec-wrzesień 2013 r. w P. i jego okolicach stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego w klasie odpowiadającej pojazdowi (...) na okres powyżej 30 dni wynosiły od 133 zł do 369 zł netto za dobę. Średnia stawka czynszu najmu wynosiła 226 zł netto za dobę. 6 firm oferowało najem za stawkę do 226 zł netto, zaś 4 firmy powyżej 226 zł netto. 7 firm oferowało najem za stawkę poniżej 250 zł netto, zaś 3 firmy powyżej 250 zł netto. Na okres poniżej 30 dni stawki dzienne najmu wynosiły od 159 zł do 518 zł netto za dobę. Średnia stawka czynszu najmu wynosiła 261 zł netto za dobę. 6 firm oferowało najem za stawkę do 261 zł netto, zaś 4 firmy powyżej 261 zł netto. 6 firm oferowało najem za stawkę poniżej 250 zł netto, zaś 4 firmy powyżej 250 zł netto. Każda z nich oferowała najem pojazdu zastępczego z polisy OC sprawcy wypadku komunikacyjnego. W tym okresie w P. i jego okolicach oferowano ujednoliconą stawkę opłaty za parkowanie - 20 zł brutto za dobę. W przypadku parkowania samochodu przez miesiąc, cena mogła być zryczałtowana i wynosić od 100 do 200 zł za miesiąc. Średnie wynagrodzenie za jednorazową usługę holowania wynosiło wówczas 150 zł netto.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne jedynie w części, tj. co do kwoty 334 zł.

Sąd wskazał przede wszystkim, iż podstawą prawną dochodzonego uprawniającą powoda do dochodzenia roszczenia był art. 509 § 1 k.c. Powód domagał się bowiem zasądzenia roszczenia, które nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Była to wierzytelność cedenta R. J. (1) wobec pozwanego ubezpieczyciela, zapłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez R. J. (1) w zw. ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 16 lipca 2013 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd (...).

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do treści art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi zaś, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 tego artykułu jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie niesporne okazały się okoliczności zdarzenia drogowego z dnia 16 lipca 2013 r. oraz uszkodzenie pojazdu R. J. (1) wskutek tego zdarzenia, a także fakt objęcia ubezpieczeniem OC sprawy zdarzenia. Pozwany, uznał swoją odpowiedzialność za skutki ww. zdarzenia, niemniej jednak kwestionował wysokość dochodzonego pozewem odszkodowania za skutki tego zdarzenia. Kwestionował celowość najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, okres tego najmu i dobową stawkę najmu. Zakwestionował również wysokość kosztów holowania, parkowania i przygotowania pojazdu do oględzin, gdyż i one jego zdaniem zostały zawyżone.

Sąd Rejonowy powołując się na przepis art. 361 § 2 k.c. oraz orzecznictwo stwierdził, że żądanie przez powoda odszkodowania za najem samochodu zastępczego jest niezasadne. W majątku poszkodowanego nie było bowiem szkody związanej z niemożnością korzystania z samochodu. Samochód zastępczy nie był potrzebny R. J. (1) w codziennej egzystencji. W okresie likwidacji szkody R. J. (1) użytkował bowiem inny należący do niego samochód, zaś z samochodu zastępczego nie korzystał. Jego najem nie był zatem uzasadniony. W ocenie Sądu I instancji nie zmienia tego fakt, że z wynajętego pojazdu korzystał jego syn Ł. J., głównie celem dojazdu do pracy. Poza tym w ocenie Sądu Rejonowego Ł. J. jako osoba pełnoletnia i pracująca, mogła pojazd wynająć we własnym zakresie lub zakupić. Jednocześnie na R. J. (1) nie ciążyły wobec Ł. J. żadne zobowiązania uzasadniające oddanie pojazdu w nieodpłatne używanie. Sąd I instancji zakwestionował również nie wykorzystanie stawki za najem długoterminowy.

Jako niezasadne Sąd Rejonowy również uznał żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów holowania uszkodzonego samochodu oraz przygotowania go do oględzin. Powód nie udowodnił bowiem wysokości roszczenia uzasadniającego wypłatę odszkodowania ponad odszkodowanie wypłacone już przez pozwanego.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 334 zł z odsetkami od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Orzeczenie o odsetkach Sąd Rejonowy oparł na podstawie art. 481 k.c., zaś orzeczenie o kosztach na zasadzie ich stosunkowego rozdzielenia na podstawie art. 100 k.p.c.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony przez **powoda** w zakresie oddalającym powództwo oraz w zakresie zasądzającym koszty procesu. Powód zarzucił Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez błędną interpretację polegającą na uznaniu, iż wydatek na najem samochodu zastępczego, używanego przez dorosłego, pracującego syna poszkodowanego, pozostającego we wspólnym gospodarstwie domowym z poszkodowanym, nie stanowi straty w rozumieniu ww. przepisu. Wskazując na ten zarzut powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego kwoty 19.987,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację **pozwany** wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów procesu w II instancji z uwzględnieniem wynagrodzenia adwokackiego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda była bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne, zwłaszcza że powód w swojej apelacji nie podniósł żadnych zarzutów co do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji.

Ponadto zdaniem Sądu Okręgowego do ustalonego w ten sposób stanu faktycznego Sąd Rejonowy zastosował również właściwe przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji, godząc się także w pełni z wyprowadzonymi na ich podstawie wnioskami.

Przechodząc do oceny zarzutu podniesionego w apelacji, tj. zarzutu naruszenia prawa materialnego w postaci art. 361 § 2 k.c. to należy wskazać, iż zarzutu tego Sąd Okręgowy nie podzielił. Zarzut ten koncentrował się wokół zakwestionowania oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, polegającej na uznaniu, iż poszkodowanemu nie przysługuje roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód podniósł, że poszkodowany utracił właśnie możliwość wykorzystania przedmiotu swojej własności poprzez jego użyczenie. Podkreślił, że syn poszkodowanego nie jest osobą poszkodowaną. Nie ma podstaw faktycznych i prawnych, ażeby syn poszkodowanego dochodził odszkodowania.

Wskazać w pierwszej kolejności trzeba, że art. 361 k.c., którego zarzut naruszenia podniósł powód reguluje granice odpowiedzialności zobowiązanego do odszkodowania. I tak zgodnie z § 1 przywołanego przepisu zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie zaś z § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Reguły zawarte w przywołanym przepisie nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002 nr 7-8, poz. 103 czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004 nr 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. wyrok z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00, Legalis nr 315880).

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia/uszkodzenia bez wątpienia może stanowić szkodę majątkową. W orzecznictwie przyjęto dlatego, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje co do zasady celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, Biul. SN 2011 nr 11).

W przedmiotowej sprawie nie było sporu co do ponoszenia przez pozwanego odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu umowy ubezpieczenia OC za zdarzenie z dnia 16 lipca 2013 r., jednakże sporne było czy R. J. (1), właścicielowi uszkodzonego pojazdu, który następnie zbył na rzecz powoda prawa do odszkodowania w zw. z ww. zdarzeniem, można przypisać przymiot poszkodowanego także w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, iż brak jest podstaw, aby taki przymiot przypisać R. J. (1), tj. właścicielowi uszkodzonego pojazdu.

O ile co do zasady nie ma podstaw do kwestionowania uprawnienia poszkodowanego do żądania zwrotu wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego, to jak już wyżej podniesiono, oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy zawsze dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

I tak wskazać trzeba, że porównanie majątku R. J. (1) sprzed zdarzenia z dnia 16 lipca 2013 r. i po tym zdarzeniu, pozwala zauważyć, że nie doznał on uszczerbku w postaci braku możliwości korzystania z pojazdu marki (...), który wskutek ww. zdarzenia drogowego został wyłączony z eksploatacji. Poszkodowany z przedmiotowego pojazdu nie korzystał bowiem przed datą wypadku. Co więcej mógł i korzystał z innego pojazdu, także w czasie wynajmu pojazdu zastępczego. Podkreślić natomiast trzeba, iż bezspornym w sprawie było, wynikało to zeznań R. i Ł. J., że przedmiotowy pojazd był przed wypadkiem wykorzystywany przez Ł. J., syna R. J. (1), któremu pojazd został udostępniony na zasadzie użyczenia. Pojazdu wykorzystywał do dojazdów do pracy, dowoził dziecko do przedszkola, itd.

Powtórzyć zatem trzeba w ślad za Sądem Rejonowym, że w przytoczonych okolicznościach R. J. (1) nie doznał szkody polegającej na niemożności korzystania z samochodu. R. J. (1) użytkował bowiem inny samochód, a zatem samochód zastępczy nie był mu potrzebny do codziennej egzystencji.

Godzi się zauważyć, że zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia, jaka niewątpliwie została zawarta pomiędzy R. J. (1) i Ł. J., użyczający (R. J. (1)) zobowiązuje się zezwolić biorącemu (Ł. J.), przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Zatem wskutek umowy użyczenia została przeniesiona przez R. J. (1), właściciela przedmiotowego pojazdu, na Ł. J., wiązka uprawnień tradycyjnie wiązana z prawem własności, czyli prawo do korzystania z rzeczy (tzw. *ius utendi*). Tym samym czasowo R. J. (1) odjął sobie prawo do korzystania z rzeczy, a zatem to nie w jego sferze majątkowej powstał uszczerbek w postaci niemożności korzystania z niej, lecz w majątku osoby biorącej rzecz w użyczenie, a mianowicie Ł. J. (tak trafnie wywiódł SR dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2016 r., XIII GC 322/15, tekst orzeczenia dostępny na (...)).

Trafnie również w ocenie Sądu Okręgowego podnosił pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na apelację, iż podobna sytuacja występuje w przypadku umowy leasingu. Bezsprzecznie w orzecznictwie sądów powszechnych za poszkodowanego z tytułu konieczności ponoszenia kosztów najmu pojazdu zastępczego przy umowie leasingu uznaje się korzystającego, a nie finansującego (tak SR dla Łodzi-Śródmieścia w przywołanym już wyroku z dnia 15 marca 2016 r., XIII GC 322/15, ale również SO w Bydgoszczy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r., VIII Ga 79/13 czy też SO w Lublinie w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., IX Ga 348/15, teksty orzeczeń również dostępne na (...)). Jednocześnie brak podstaw do różnicowania sytuacji prawnej biorącego rzecz w użyczenie i korzystającego, wszak wedle dyspozycji art. 709⁽¹⁾ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu **do używania albo używania i pobierania pożytków**, zaś zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne **używanie** oddanej mu w tym celu rzeczy. Porównując oba przytoczone przepisy nie da się nie zauważyć, że głównym uprawnieniem korzystającego i biorącego w użyczenie jest **prawo do używania rzeczy**. Nie zasługiwał zatem na uwzględnienie pogląd wyrażony przez pełnomocnika powoda, iż sytuacja leasingodawcy i leasingobiorcy nie jest tożsama, a nawet podobna do sytuacji użyczającego i biorącego w używanie.

Bynajmniej powyższej oceny nie może zmienić wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 stycznia 2016 r. (XIII Ga 700/15, tekst orzeczenia również dostępny na (...)). Orzeczenie to wydane zostało bowiem w odmiennym stanie faktycznym. Poszkodowany w ww. sprawie nie miał bowiem możliwości korzystania z pojazdu, innego niż pojazd uszkodzony. Taki stan faktyczny nie znajduje zaś analogii w stanie faktycznym sprawy niniejszej. R. J. (1) mógł i korzystał bowiem z innego pojazdu. Nie poniósł uszczerbku, który wyrażałby się w utracie możliwości korzystania z pojazdu, który służył mu na co dzień. Uszkodzony pojazd używała natomiast osoba trzecia.

Reasumując, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że koszty najmu pojazdu zastępczego nie pozostawały w adekwatnym związku z przyczynowym ze szkodą powstałą w majątku R. J. (1) – cedenta – wskutek zdarzenia z dnia 16 lipca 2013 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód przegrał apelację w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty tego postępowania. Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym powiększone o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zostało ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w brzmieniu obowiązującym pomiędzy dniem 1 stycznia 2016 r. a dniem 27 października 2016 r., wobec wszczęcia postępowania apelacyjnego w dniu 5 października 2016 r.